

Eleccions o independència?

«L'article 155 no canvia l'essència mateixa d'on ha estat sempre la qüestió catalana: la pròpia sobirania i la democràcia»

La Vanguardia, El Periódico i l'Ara han demanat aquest diumenge al president Puigdemont que convoqui eleccions. Amb motius diversos, els tres coincideixen en aquest punt.

I la pregunta que cal fer-se és: eleccions per a aconseguir què? eleccions per a evitar què?

Perquè sembla obvi que una convocatòria electoral feta sota la legislació autonòmica, per més il·lustres noms amb que fos batejada -plebiscitàries bis, constituents, fundacionals, etc- no serien altra cosa que eleccions a un Parlament autonòmic d'una autonomia intervinguda, atacada i amenaçada. No hi ha res a guanyar en unes eleccions autonòmiques, ni tan sols temps. Però sí que s'evita una cosa: declarar la independència.

Arran de les eleccions del 27-S, va aprovar-se la Resolució 1/XI del Parlament de Catalunya, del 9 de novembre de 2015. Tal com indica el seu segon article, *«El Parlament de Catalunya declara solemnement l'inici del procés de creació d'un estat català independent en forma de república»*. Tornem-ho a llegir i adonem-nos de la transcendència de cada una de les paraules que aleshores es van aprovar. Però no només això: el Parlament de Catalunya, *«com a dipositari de la sobirania i com a expressió del poder constituent, reitera que aquesta cambra i el procés de desconexió democràtica de l'estat espanyol no se supeditaran a les decisions de les institucions de l'estat espanyol, en particular del Tribunal Constitucional»*. És a dir, vam decidir que érem sobirans i que només pertocava als catalans escollir el nostre futur polític. D'altra banda, també vam planificar un calendari que, en 18 mesos, aspirava a portar a la pràctica un *«cercle virtuós»*: creació d'estructures d'estat, procés civil constituent i pla de xoc social; i tramitació de les lleis constituents.

Tot això s'ha fet i cal agrair als diputats i al govern de Catalunya el seu compromís i coratge excepcionals. I s'ha fet bé, molt bé. El legislador va aprovar la llei del referèndum i la llei de transitorietat. Dues lleis clares i concretes. La gent va entendre perfectament què volia dir aprovar aquestes lleis i les ha defensat literalment jugant-se el físic.

L'1 d'octubre ens situà en un altre escenari: vam exercir la sobirania i vam decidir. La màxima sobirania que un poble pot exercir, la seva autodeterminació. Per si calgués afegir alguna cosa, la causa de la independència s'ha eixamplat des de l'1 d'octubre: quan un poble és atacat, la secessió com autodefensa és justa i legítima.

No és que no vulgui donar la importància enorme que té l'amenaça d'aplicació del 155. Però al meu entendre no canvia l'essència mateixa d'on ha estat sempre la qüestió catalana: la pròpia sobirania i la democràcia.

Per descomptat que la independència de Catalunya ha de ser inconstitucional o no serà. Que és un trencament? Ho és, sí, com totes les independències. Que només disposarem de la nostra mobilització i determinació per fer front tots els obstacles? Efectivament. Però ja sabíem que això era l'únic de què disposaríem sempre. Que ens trobarem davant d'escenaris *«gandhians»*? I tant, o és que algú es pensava arribar a la República catalana d'una altra manera?

Per això la línia recta passa per la declaració divendres de la independència. Som al costat correcte de la història. I som molts.

PS. En qualsevol cas, que sigui una setmana clara i transparent per a un poble madur, i vull dir amb això que puguem saber qui defensa què de manera oberta i pública. Sense maniobres obscures, sense pressions per sota la taula, sense girs d'audàcia a l'últim minut.